

[Poul Westergaard.]

besværlige arbejde med at opnå bedre resultater, resultater, som kan give os et friere, et sundere, et mere retfærdigt og et mere trygt samfund.

Birgit Busk (U):

Indledningsvis kan jeg sige, at jeg selvfølgelig også vil stemme for tillægsbevillingslovforslaget. Når jeg derefter ser tilbage over den del af folketingsåret, som nu er ved at være forbi, synes jeg ikke, vi har så forfærdelig meget at rose os af. Det gælder både regeringen og folketingets forskellige grupper. Vi har set, hvordan en meget dreven politisk taktiker har formået at holde liv i sin regering ved hjælp af skiftende flertal om en politik, som i virkeligheden blot fortsætter, hvor andre slap, ved at sætte lapper på en økonomi, der i forvejen var så overlappet, at den efterhånden ikke er nogen økonomi, men mangel på økonomi.

Dette gælder praktisk taget alle de forlig til venstre, til højre og tværs over midten, som er blevet indgået op gennem forårsmånederne og nu her i de allersidste dage, og som jeg også selv gennem min stemmeafgivning i nogle tilfælde har deltaget i. Ingen af disse mange forlig, hverken om den bundne opsparing, tilskud til arbejdsgiverne, afgiftsbuketterne og nu til sidst boligforliget, er mere end nødløsninger med meget kort virkning. De er lapperier på vor anstrengte økonomi, men de angriber ikke problemernes egentlige kerne, som er denne, at hverken en familie, et samfund eller en stat i det lange løb kan klare sig økonomisk, når den har tillægt sig sin tilværelse sådan, at udgifterne stadig overstiger indtægterne. Så vil det uvægerligt ende med en forskrækkelse, og det er den, der nærmer sig Danmark, ganske som vi har set det i endnu mere udbredt grad i Italien.

Hvis vi skal klare os ud af vore vanskeligheder, som vor gæld til udlandet på nu mere end 35 mia. kr. er det kontante udtryk for, vil det blive nødvendigt at skære langt dybere i statens udgifter, end vi hidtil har set forslag eller antydninger om. Det vil være nødvendigt med en gennemgribende omlægning og forenkling af store dele af vor lovgivning. Bistandsloven er i den henseende et skridt på den rigtige vej. Det bliver nødvendigt med en principiel ændring af hele vor

skattelovgivning og i tilknytning hertil også vor sociallovgivning, så det virkelig kan betale sig at bestille noget og tjene noget.

Må jeg i den forbindelse henlede både regeringens og arbejdsmarkedets parters opmærksomhed på den form for indtægtsreguleringer, der er indbygget i det vesttyske lønsystem. Her er de fastsatte lønaftaler underkastet en regulering i forhold til samfundets samlede produktionsevne. Det har bl. a. betydet, at man ikke er kommet ud i den sindssyge situation, som vi er i herhjemme, og som oliekrisen har understreget, at jo fattigere vi er blevet som samfund betragtet, jo mere er lønningerne steget som følge af pristalsreguleringen. Jeg vil meget stærkt henstille til regeringen, at den under de forestående forhandlinger med arbejdsmarkedets parter prøver at genoplive venstres gamle, sunde tanke om et velstandstal til afløsning af pristallet.

De uafhængige har både i og uden for folketinget peget på nødvendigheden af en meget stærk nedsættelse af de direkte skatter som et middel til at fremkalde arbejdsglæde og investeringslyst. I vore valgprogrammer både ved det forrige og ved det sidste valg lovede vi at arbejde for, at ingen indkomst på indtil 30.000 kr., for et ægtepar altså 60.000 kr., overhovedet blev beskattet, og for indtægter, som oversteg disse beløb, ønskede vi en fast proportionel beskatning på 20 pct. Denne skattnedsættelse skulle efter vor opfattelse modsvares af væsentlige reduktioner på alle statens udgiftsbudgetter. Hvad der derefter kom til at mangle i statskassen, ville vi fremskaffe ved en forhøjelse af moms til 22 pct. Det sunde og socialt afbalancerede princip, som ligger bag ved denne tankegang, er, at folk i størst mulig udstrækning skal beskattes ikke af deres arbejde, men af deres forbrug. Skulle dette system i enkelte tilfælde medføre vanskeligheder for familier eller enkeltpersoner, ønsker vi, at samfundet skal træde hjælpende til over sociallovgivningen. For folkepensionister, enkepensionister og invalidepensionister ville systemet betyde, at de fik udbetalt deres pensioner uden beskatning. Desuden ville de kunne supplere pensionen op til henholdsvis 30.000 kr. og 60.000 kr. uden at skulle betale skat.

Dette er fremdeles de uafhængiges skatte- og socialpolitiske linje, som vi vil arbejde på